

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Novosada, soudce Mgr. Libora Zhřívála a soudkyně JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobce: **JUDr. S. P.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem JUDr. Jaroslavem Svejkovským
sídlem Holečkova 419/21, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Seznam Zprávy, a.s.**, IČO: 13974475
sídlem Radlická 3294/10, 150 00 Praha 5
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Nulíčkem, LL.M.
sídlem Na Pankráci 1683/127, 140 00 Praha 4

o uveřejnění odpovědi

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 17. května 2023, č. j. 10 C 36/2023-38,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši **6 776 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Michala Nulíčka, LL.M., zástupce žalované.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

Odůvodnění:

1. **Žalobce** se dvěma žalobami, jejichž projednání bylo soudem prvního stupně spojeno ke společnému řízení, domáhá po žalované uveřejnění odpovědi podle tiskového zákona ve znění uvedeném ve výroku I a II rozsudku soudu prvního stupně. V podrobnostech jsou tvrzení a argumenty žalobce předešly v bodech 1 až 3 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
2. **Žalovaná** uplatněný nárok neuznává a navrhuje zamítnutí žalob na základě tvrzení a argumentů podrobně uvedených v bodě 4 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
3. **Soud prvního stupně** rozsudkem uvedeným v záhlaví žaloby, resp. žaloby v celém rozsahu zamítl (výrok I a II) a uložil žalobci nahradit náklady řízení žalované (výrok III). Takto rozhodl soud prvního stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace, které jsou uvedeny v písemném odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně a které není třeba v zájmu stručnosti opakovat.
4. **Žalobce** napadl rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným **odvoláním**. Namítá, že soud prvního stupně nepostupoval správně při posuzování merita věci, tj. výroků žalované a aplikace tiskového zákona, a že neprovedl řádné dokazování v souladu s ust. § 120 a násl. o. s. ř. Je toho názoru, že žaloby a skutková tvrzení v nich uvedená, vč. znění žalobních petitů, jsou formulovány správně a že není důvod k jejich zamítnutí. Podle názoru žalobce důkazy, které navrhl, ale které soud prvního stupně neprovedl, dokládaly povinnost žalované uveřejnit odpověď žalobce podle tiskového zákona. Soud prvního stupně tak podle žalobce nepostupoval v souladu s ust. § 132 o. s. ř., a právní názor soudu prvního stupně tedy není správný, jelikož veškeré podmínky a požadavky stanovené podle tiskového zákona jsou splněny a žaloby jsou důvodné. Dále poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2257/18, ve vztahu k uplatnění tiskového zákona i na vydavatele elektronických (internetových) médií. Tímto nálezem Ústavního soudu byl zrušen rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2968/2017, který soud prvního stupně ve svém rozsudku aplikoval, a to podle žalobce zcela nelegálně. V souvislosti s výše uvedeným nálezem Ústavního soudu odkazuje žalobce na usnesení odvolacího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 22 Co 231/2022-60, v jehož bodě 7 odvolací soud vyslovil názor, že právo na odpověď či dodatečné sdělení podle tiskového zákona lze dotčené osobě přiznat i tehdy, pokud provozovatel daného elektronické média (webu) současně též obsah nezveřejňuje v periodickém tisku, popř. periodický tisk vůbec nevydává. Soud prvního stupně tak nerespektoval jak judikaturu Ústavního soudu, tak i rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž správně měl analogicky aplikovat ustanovení tiskového zákona i na danou věc. Žalobce dále rozvádí zásahy žalované do jeho osobnostních práv, kdy podrobně rozebírá nepravdivost a neoprávněnost těchto zásahů. Těmito se ale soud prvního stupně nijak nezabýval, stejně jako se nezabýval rozhodnutím předsedkyně Evropského parlamentu a rozhodnutími České advokátní komory, jejichž předmětem bylo posouzení jednání žalobce v souvislosti s tzv. xxx, která byla předmětem článků zveřejněných žalovanou. V neposlední řadě žalobce nesouhlasí s výrokem rozsudku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení, kdy rozporuje správnost tohoto výroku, jakož i případné vyčíslení náhrady nákladů řízení. Žalobce proto z výše uvedených důvodů navrhuje, aby odvolací soud změnil výrok I a II rozsudku soudu prvního stupně tak, že žalovaná je povinna uveřejnit odpovědi žalobce v požadovaném znění, a dále změnil výrok III rozsudku soudu prvního stupně tak, že je žalovaná povinna uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 46 891 Kč.
5. **Žalovaná** navrhuje potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Podle soudní praxe je odpověď podle tiskového zákona specifickým právním institutem, ke kterému je potřeba přistupovat obezřetně a který nelze zaměňovat s nároky na ochranu osobnosti. Žalovaná dále rozebírá jednotlivé pasáže z článků, které jsou předmětem žaloby a ke kterým se vyjadřuje žalobce ve svém odvolání. Případný zásah do osobnostních práv žalobce v důsledku žalovanou publikovaných článků má být primárně posuzován v řízení o jeho žalobě na ochranu osobnosti vedeném soudem prvního stupně pod sp. zn. 10 C 61/2023. Dále žalovaná nesouhlasí s tvrzením žalobce, že ohledně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

aplikace tiskového zákona na elektronická (internetová) média existuje jakákoliv ustálená judikatura Ústavního soudu a že je tato aplikace tiskového zákona zřejmá a nesporná. Rovněž nesouhlasí se závěrem žalobce, že výše uvedený rozsudek Nejvyššího soudu byl zrušen výše uvedeným nálezem Ústavního soudu.

6. **Odvolací soud** přezkoumal z podnětu odvolání žalobce rozsudek soudu prvního stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně správně v odvoláním napadeném rozsudku citoval relevantní normy objektivního práva (které tedy již odvolací soud znovu neopakuje), učinil správný závěr o skutkovém stavu a dospěl ke správnému právnímu posouzení věci. Na správné odůvodnění odvoláním napadeného rozsudku odvolací soud odkazuje. Ostatně o skutkových okolnostech zjištěných soudem prvního stupně nebylo sporu a odvolací námitky se upínají prvotně k závěrům právním.
8. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 2257/18, na který ve svém odvolání odkazuje žalobce, výslovně plyne, že povinnost, kterou tehdy Ústavní soud vyvodil pro společnost BORGIS a. s. vydávající deník Právo a provozující zpravodajský server Novinky.cz, je možno vztáhnout pouze na ty subjekty, které jsou vydavateli podle tiskového zákona a zároveň provozují internetové zpravodajství. Tento závěr je zřejmý z odstavce 56 nálezu, v němž Ústavní soud vysvětluje, že nevytváří novou povinnost, aniž by byla tato stanovena zákonem, avšak *jen* povinnost již existující pro vydavatele periodického tisku *modifikuje* na jejich elektronickou zpravodajskou činnost na Internetu. A v článku 63 zmiňuje Ústavní soud německou právní úpravu, podle níž povinnost uveřejnit odpověď stíhá vydavatele periodického tisku též, pokud svou zpravodajskou činnost vedle tisku provozuje také v prostředí Internetu, přičemž Ústavní soud se výslovně touto úpravou inspiroval. Obecné soudy jsou závěrem Ústavního soudu vysloveným ve zmíněném nálezu vázány ve všech věcech.
9. V projednávané věci žalovaná neprovozuje žádné tiskové zpravodajství, resp. nevydává žádný periodický tisk. Zpravodajský server Seznam Zprávy provozovaný žalovanou není mutací tiskového zpravodajství (jak o tom v nálezě Ústavní soud hovoří), jedná se o čistě elektronické (internetové) médium. Žalovaná tedy nemá ohledně žádné své činnosti povinnost uveřejnit odpověď, není vydavatelem periodického listu. V jejím případě by uložení povinnosti uveřejnit odpověď znamenalo právě to vytvoření nové povinnosti bez stanovení zákonem, k němuž dojít nemůže, jak v bodě 56 nálezu Ústavní soud vysvětluje (vysvětluje, proč jeho nálezevé řešení nepředstavuje vytvoření nové povinnosti).
10. Vedle dosud uvedené argumentace je podstatné i to, že žalobce má k dispozici jiné právní instituty, které plnohodnotně a v celém rozsahu mohou ochránit jeho osobnostní práva. Tyto nakonec také využil, a to v rámci svojí žaloby na ochranu osobnosti vedené před soudem prvního stupně, kterou lze požadovat jak zdržení se konkrétních výroků (touto potřebou odůvodňuje v žalobě ze dne 7. 2. 2023 žalobce svůj požadavek na uveřejnění odpovědi), tak i nároky satisfakční, mezi něž podle soudní praxe připadá také zákonem nezmiňovaný nárok na konstatování nepravdivosti určitého sdělení, kterým bylo neoprávněně zasaženo do osobnostních práv (potřebou, aby byla soudem stanovena nepravdivost konkrétního sdělení, odůvodnil žalobce svůj požadavek na uveřejnění odpovědi v průběhu jednání před odvolacím soudem). Žalobce byl ještě výslovně vyzván odvolacím soudem, aby vysvětlil, v čem tkví jeho potřeba odpovědi vedle možných nároků v rámci sporu o ochranu osobnosti. Žalobce ovšem neuvedl nic, co by nebylo řešitelné a jemu dostupné v řízení o ochranu osobnosti. Naopak jeho případná vysouzená odpověď by nevedla ani k tomu, že by žalovaná měla povinnost se svých výroků zdržet, ani k tomu, že by bylo výslovně soudem vyřčeno, že výroky žalované jsou nepravdivé. Nároky plynoucí z práva na ochranu osobnosti jsou plně schopny naplnit všechny žalobcovy potřeby, a není proto důvod vytvářet novou, zákonem

nezmíněnou povinnost pro žalovanou, a tím fakticky a bez zákonného podkladu omezovat její svobodu slova.

11. Vedle argumentace týkající se nepovinnosti provozovatelů toliko internetového zpravodajství obecně a nepovinnosti žalované s ohledem na potřeby žalobce v dané věci je podstatný také závěr odvolacího soud (shodující se se závěrem soudu prvního stupně), že žalobcem požadované odpovědi (totožného znění) ani nesplňují tiskovým zákonem požadované obsahové náležitosti.
12. Odpověď požadovaná žalobou ze dne 7. 2. 2023 a v úplně stejném znění také žalobou dne 10. 3. 2023 (na odlišný článek) se týká tvrzení, že si žalobce řekl o částku 7,75 mil. Kč za právní pomoc při získání odškodného za xxx ve xxx pro xxx. Žalobce sice v posledním odstavci bodu III žaloby ze dne 7. 2. 2023 vysvětluje, o jaké peníze si ve skutečnosti řekl, tedy že nešlo o fixní částku, avšak o podílovou odměnu ve výši 2,5% z přijatého odškodnění a že v době sjednání nikdo nevěděl, jak vysoké odškodnění může být požadováno. Nic z tohoto podstatného se ovšem v požadované odpovědi neobjevilo a ani není zřejmé, o jakou částku se nakonec jednalo, tedy zda informace o konkrétní výši odměny je či není pravdivá (jeví se, že možná je a že jen na začátku nebylo známo, o jak vysokou částku nominálně půjde). Text požadované odpovědi je tak zavádějící; zastírá, jak byl dohodnut mechanismus výpočtu odměny, a kolik tedy činila konečná částka požadovaná žalobcem na odměně (ta možná byla žalovanou uvedena správně; odvolací soud ovšem jen spekuluje, neboť k tomu se dokazování nevedlo). Odpověď nesmí být zavádějící nebo zastírat pravdu. Obsahově mimochodná požadovaná odpověď tedy to podstatné neuvádí vůbec, a naopak obsahuje nepodstatnou (zastírající) informaci o tom, že ČAK neshledala, že by se žalobce dopustil jako advokát porušení předpisů upravujících postup advokáta při poskytování právních služeb. To ovšem nijak neuvádí na pravou míru informaci o požadované výši odměny, protože přece takovou odměnu mohl žalobce případně požadovat, aniž by se dopustil jakéhokoli porušení advokátních předpisů. A to samé platí i ohledně sdělení, že žalobce podle závěru Evropského parlamentu neporušil žádná finanční pravidla či pravidla o střetu zájmů. Údaj o výši požadované odměny za advokátní služby s tímto nesouvisí.
13. Odkaz žalobce na usnesení odvolacího soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 22 Co 231/2022-60, v jehož bodě 7 odvolací soud vyslovil názor, že právo na odpověď či dodatečné sdělení podle tiskového zákona lze přiznat i tehdy, pokud provozovatel daného elektronického média (webu) současně též obsah nezveřejňuje v periodickém tisku, odvolací soud nepřesvědčil. Pro kontext je nutno uvést, že tento svůj názor odvolací soud vyslovil pouze na okraj svého rozhodnutí o odvolání žalobce proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 10. 10. 2022, č. j. 10 C 138/2022-45, kterým potvrdil výrok soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení. V dané věci se žalobce (obdobně jako v posuzované věci) domáhal po žalované uveřejnění odpovědi podle tiskového zákona, tuto svoji žalobu ale nakonec vzal zpět, a soud proto výše uvedeným usnesením řízení zastavil. Odvolací soud se tak v dané věci věcně nezabýval právem na odpověď či dodatečné sdělení, nýbrž výše uvedený názor vyslovil jako pouhé *obiter dictum*. Při věcném řešení dané problematiky se ovšem dříve na okraj vyslovený názor ukázal jako nesprávný.
14. Shrnuje se tedy, že žalobce nemá právo na uveřejnění odpovědi podle tiskového zákona, neboť žalovaná nevydává periodický tisk a jí provozovaný zpravodajský server Seznam Zprávy není mutací tiskového zpravodajství. I pokud by se v dané věci tiskový zákon aplikoval, nevyhovovaly by žalobcem požadované odpovědi (tétož znění) obsahovým zákonným požadavkům, jak shora vysvětleno. Zároveň i nárok na náhradu nákladů řízení byl soudem prvního stupně správně vyčíslen a přiznán zcela úspěšně žalované.
15. Ve světle výše uvedeného odvolací soud postupem dle ust. § 219 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně potvrdil jako věcně správný včetně výroku nákladového.
16. V odvolacím řízení zcela úspěšně žalované náleží dle § 142 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. **náhrada nákladů odvolacího řízení**. Ty sestávají z nákladů na právní zastoupení v rozsahu dvou úkonů právní služby – vyjádření se k odvolání a účast na jednání před odvolacím

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

soudem dne 29. 8. 2023. S uvedenými úkony je spojena odměna advokáta ve výši 2 500 Kč za úkon [§ 7, § 9 odst. 3 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)], paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a DPH v sazbě 21 % [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř.]. Žalobce je tedy povinen zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku ve výši **6 776 Kč** $[(2\,500 \cdot 2 + 300 \cdot 2) \cdot 1,21]$. Lhůta k plnění a místo plnění jsou stanoveny podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř. a § 149 odst. 1 o. s. ř. (vždy ve spojení s § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu výroku o věci samé dovolání **přípustné** k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení dovolání **přípustné není**.

Praha 29. srpna 2023

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu